

ΙΑ μέρα ο Τουγκούζωφ είχε στο φίλο του, τόν νέο Μπρύτενιν:

— Γιατί λοιπόν δεν μάς έχετε ποτέ στο σπίτι, αγαπητέ μου; Πρέπει ναόητε, θέλω άλλωστε να σας γνωρίσω με τη γυναίκα μου. Η γυναίκα μου είναι όμορφη, γοητευτική! Τραγουδάει, παίζει πιάνο... Έλατε λοιπόν να πάρουμε το τσάι μαζί...

«Πόσο ήλιθιοι πού είναι αυτοί οι παντρεμένοι», σκέφτηκε ο Μπρύτενιν, ενώ έριχνε μια φευγαλέα ματιά του Τουγκούζωφ. Και έπειτα απάντησε:

— Πολύ ωραία, Θάβρω!

Όταν ο Μπρύτενιν πήγε στο σπίτι του Τουγκούζωφ και είδε τη γυναίκα του, σκέφτηκε:

— Άληθινά, είναι μία θαυμάσια γυναίκα!

— Ναι, ναι! τού είχε ο Τουγκούζωφ, σίμπως να είχε μαντέψει τη σκέψη του. Η γυναίκα μου είναι ένας αληθινός θησαυρός!

Μισή ώρα πέρασε με ευχάριστη συνομιλία. Έξαφνα ο Τουγκούζωφ ανηφόρισε, πήγε μπρος στον καθρέφτη κι' άρχισε να δένει τη γραβάτα του.

— Έλενισσα, θησαυρέ μου, είχε στη γυναίκα του, πρέπει να φύγει. Θα με συγχωρήσεις γι' αυτό, και σέ, αγαπητέ μου φίλε. Πρέπει να πάω στη συνέλευση των μετόχων της εταιρείας. Είμαι βέβαιος πως η γυναίκα μου θα περιμένει μαζί σου μία ώρα ευχάριστη.

Ο Μπρύτενιν δεν έφραζε τί ν' απάντηση.

Φεύγοντας, επανέλαβε ο Τουγκούζωφ, Θα ξαναγυρίσω κατά τις έφτά. Πάω μακριστά, είναι αδύνατον, θησαυρέ μου. Ψυβωνιά, αγαπητέ μου φίλε!

Δύο βδομάδες πέρασαν από τότε. Ένα βράδυ ο Μπρύτενιν ήταν και πάλι στο σπίτι του Τουγκούζωφ. Καθότανε παρσούα στο πιάνο, μαζί με την Έλενα Ίβανόβνα, ενώ ο σύζυγος, βυθισμένος σέ σκέψεις, πληγανοφερχότανε στο δωμάτιο. Ο Μπρύτενιν και η Έλενα Ίβανόβνα συνομιλούσαν, άλλοτε με χαμηλή και άλλοτε με δυνατή φωνή.

— Γιατί δεν μάς ξανακαθάτε, έδω και δύο βδομάδες; Αι, καζέ ανθώστε; Και όμως, έχω σάς αποθύμησηα τόσο πολύ!... Έλεγε η Έλενα στον Μπρύτενιν σιγανά.

Μά την ίδια στιγμή ακούστηκαν πίσω τους τ'α βήματα του συζύγου, πού πλησίαζε, και η γυναίκα τον βύωσε τη φωνή της και άλωσε θέμα:

— ... έχει, ξέρετε, τόσο όμορφες φωνάλες στο χτήμα του θεϊου μου, όσο είχα πάει. Α! τα λήγονομα για τις φωνάλες έχω!...

Τά βήματα του συζύγου ξεμάκρυναν και η Έλενα συνέχισε σιγανά:

— ...ισοθάνομα πως σ' αγαπώ διαρκώς περισσότερο. Είμαι μαγεμένος με τ'α φίλιά σου που έδωσες την άλλη φορά, είμαι... (βήματα)... Ολόκληρη την ήμερα, σάς βεβαίω, δεν έβαννα να τρώγω φωνάλες... (Τά βήματα απομακρύνονται). Μά ίσως σ' να χάριζε σέ χαμιά άλλη τ'α φίλιά σου σ' αυτό τ'ο διάστημα, ίσως... Μά πρόσθε, πρόσθε καλ'α είμαι τόσο ζηλιάρη πού... (βήματα)... τ'ο όμορφο πού πέρασε στο θεϊου μου, αγαπητέ φίλε!...

Ο Μπρύτενιν απαντούσε με μικρές, κοιμένες λέξεις, σ' αυτόν τ'ο μονόλογο. Και στο τέλος, την ώρα πού ο Τουγκούζωφ βρισκόταν στην άκρη του δωματίου, μονομιόρτισε στο ατί της Έλενας Ίβανόβνας:

— Μά όχι, σου λέγω, Θάβρω, μόλις ξεκοιμιστή ο άντρας σου απ' έδω!...

Την ίδια όμως στιγμή ο Τουγκούζωφ γύρισε απότομα και ακούστηκε η χοντρή του φωνή:

— Έτσι... έτσι λοιπόν, αι! Καταχάρσα της επιποτισμένης μου, Βικτόρ Βικτόρόβιτς Μπρύτενιν!... Τί θά πη αυτό; Τί θά πη, μόλις ξεκοιμιστή απ' έδω; Μά έχω μπορώ να ξεκοιμιστώ άμέσως, αγαπητέ μου, αφού σέ άνησχυ, έδω και τ'ο περισσότερά σου!...

Η Έλενα Ίβανόβνα έβγαλε τότε μία δυνατή κραυγή κι' άλωσε τ'ο χέρι πού τόν άντρα της. Μά έκενισε επανέλαβε, αίσθηρότερα τώρα:

— Περίττον, περίττον!... Δεν έχω ανάγκη να μου

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΡ. ΑΒΕΡΤΣΕΓΟ

ΘΕΛΩ
ΝΑ ΣΑΣ ΓΝΩΡΙΣΩ
ΜΕ ΤΗ
ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ...

της, να μου εξήγηση... Βλέπω ολοκάθαρα τώρα! Έχω πάρει την απόφασή μου, φεύγω! Δεν μπορώ να τ'ο υπομείνω αυτό τ'ο ρεζιλιά!... Θα πάω μακριά... και... και αν έρθη κανένα γράμμα έδω για μένα, πές, σέ παρακαλώ, να μου τ'ο στείλουν στο ξενοδοχείο «Μπριστόλ».

Η Έλενα Ίβανόβνα δέν πρόβαινε να πη λέξη, μά ούτε και ο Μπρύτενιν. Ο Τουγκούζωφ άνοιξε την πόρτα άμέσως και έφυγε με τ'ο κεφάλι σκαρτό.

— Θεέ μου... Θεέ μου... φώναζε τότε η γυναίκα του και με απειλησία στήριζε τ'ο κεφάλι της στο στήθος του Μπρύτενιν.

Έπειτα όμως σήκωσε τ'ο κεφάλι της, σκούπισε τ'α δάκρυά

της και είχε:

— Άς πη στο διάβολο επί τέλος! Θέλω να περάσω λαμπρά, εύχρησμένα μαζί σου, περισσότερά μου!...

Ένας μήνας πέρασε.

Μία μέρα ο Μπρύτενιν έτρεξε στο ξενοδοχείο «Μπριστόλ» και ζήτησε τόν Τουγκούζωφ. Ήταν εκεί. Όριμισε στο δωμάτιό του και τού φώναζε καταγανακτισμένος:

— Έτσι λοιπόν! Έχετε συνομιτήσει κι' οί δύο σας έναντιόν μου! Μου στήσατε ενέδρα!...

Ο Τουγκούζωφ δέν ταραχόθηκε καθόλου, όταν τ'α άκουσε αυτά. Αποκρίθηκε με κενισμό:

— Μά τί, τί έπαθε, λοιπόν, αγαπητέ μου; Δεν θέλησα αλώουστα να χαλάσω την ευτυχία σου, στην οποία είδα πως ήμωνα εμπόδιο!

— Άς λοιπόν και τώρα άκούμα ψέμματα; Και όμως έχω καταλάβει τ'α ακριβώς συνέθη, είτε πού θυμωμένα ο Μπρύτενιν. Είναι τόσο απλό τ'ο πράγμα... Βαρέθηκες τη γυναίκα σου και μου τ'η φρόντισες έμένα. Και έχω έπεσα στην παγίδα σου σ'αν χαζός!

— Δεν είσαι λοιπόν ευχαριστημένος; Είπατε ο Τουγκούζωφ, γελώντας σαρκαστικά.

— Ευχαριστημένος; φώναζε ο Μπρύτενιν. Μά αυτή δέν είναι γυναίκα, άνθρωπέ μου. Είναι φρεϊδι, και φρεϊδι κολοβά!... Κακιά, ψεύτρα, ζηλιάρη, σατανάς!...

Ο Τουγκούζωφ είχε ξεπλωθεί σ' ένα σοφά και γελούσε, γελούσε...

— Και τώρα άπειλε σκάνδαλο! Εξοκολούθησε να φωνάξη ο Μπρύτενιν. Λέει πως ήταν κι' αυτή συμφωνη μαζί σου, συνένοχος σου και πως θά τ'ο φωνάξη αυτό, θά τ'ο διαλάληση σ' όλον τόν κόσμου!...

— Είπε ικανή να τ'ο κάνει... είτε άνάμεσα στα γέλια του ο σύζυγος.

Ο Μπρύτενιν τόν κούταζε σ'αν τρελό.

— Ίβαν Φεοντόροβιτς, είχε, Είμαι έτοιμος να τ'α ξεχάσω όλα, να σέ συγχωρήσω γι' αυτό πού μου έχεις κάνει, αν μου δώσεις μία συμβουλή, αν πού βοής και μένα μία διέξοδο για να γλιτώσω απ' αυτή τη στρίγγλα...

— Μία διέξοδο!... Χι, δέν βλέπω άλλη διέξοδο, παρά να συμφωνήσω μαζί της...

— Νά συμφωνήσω; άνεχραζε ο Μπρύτενιν. Νά συμφωνήσω μαζί της!...

— Ναι. Και... να κάνης με έναν άλλον, ο,τι έβανα έχω με σένα!

Λίγες μέρες αργότερα ο Μπρύτενιν έλεγε στο φίλο του Άγκραμάντοφ:

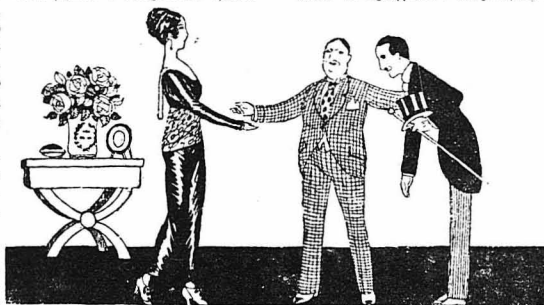
— Αγαπητέ μου, μά γιατί λοιπόν δέν έρχεσθα καθόλου να με δής; Ζω τώρα με την Έλενα Ίβανόβνα, τ'ο ξέρει άλλωστε όλος ο κόσμος. Υπέροχη γυναίκα, φίλε μου! Τραγουδάει, παίζει πιάνο, είναι όμορφη σ'αν θεά! Έλα λοιπόν να πάρουμε τ'ο τσάι μαζί. Η Έλενα Ίβανόβνα κάποτε μου έχει αναφέρει τ'ο δνομά σου!...

Αυτός ο Μπρύτενιν εινε τρελός, σκέφτηκε ο Άγκραμάντοφ. Και απάντησε άμέσως:

— Ναι, ναι, Θάβρω όμορμισος, αγαπητέ μου Βικτόρ Βικτόρόβιτς! Αφού τ'ο άπόγειμα, όρισμένος!

Πέρασε ένας μήνας ακόμα.

Μία βραδιά ο Άγκραμάντοφ βόηκε στο θέατρο τ'ο

Όταν ο Μπρύτενιν είδε τη γυναίκα του Τουγκούζωφ, σκέφτηκε...

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Μ' ΑΓΑΠΑ, ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠΑ;...

— Έπί τέλους, Μαρία, μ' αγαπάς! φώναξε ο νέος με παραφορά. Μ' αγαπάς, το ξέρω πιά...
 — Και ποιος σάς το είπε; ρώτησε εκείνη.
 — Εσύ ή ίδια ή μάλλον το όνομά σου!... Δεν έχει να κάνει όμως, το ίδιο είνε...
 — Βλέπω ότι χάσατε τα μυαλά σας!...
 — Εκείνο θα ήθελα σου λέω... Το όνομά σου, το γλυκό όνομά σου, το λατρευτό όνομά σου, ναι, αυτό το ίδιο, μου φανέρωσε τόν έρωτα που μου κρύβεις, απολαύνη, τόσον καρδό!...
 — Είσαι εγωιστής. Δεν καταλαβαίνω τίποτα.
 — Είμαι υπερήφανος.
 — Μά θα εξηγηθής τέως πάντων; Πώς κατάλαβες πως σ' αγαπώ;
 — Ναι, ναι, θα στο πω άμέσως, άγάτη μου... *

Ξετρολλαμμένος άπ' τη μεγάλη του άγάτη — ήταν, άλλοιμονο, στην ηλικία τών όνειροπολήσεων — θέλησε να ρωτήσει τις μαργαρίτες τών άγρών άν τών άγατοσδε πραγματικά τó ινδαλμά του.

Τό σπίτι του όμως βρισκόταν αρκετά μακριά από την έξοχό. Τί να κάνει λοιπόν; Έξαφνα συλλογίστηκε:

— Τό όνομα της Μαρίας είνε δροσερό κ' ώραίο σαν τη μαργαρίτα, δεν είνε έτσι; "Ε, λοιπόν δεν έχω παρά να ξεφυλλίσω τό όνομά της όχι πέταλο μέ πέταλο, αλλά γράμμα με γράμμα... *

Κί άρχισε έτσι: Μ' μ' αγαπά, Α δεν μ' αγαπά, Ρ μ' αγαπά, Ι δεν μ' αγαπά, Α μ' αγαπά!...

— Ω, βέβαια, βέβαια! Μ' αγαπά, δεν υπάρχει αμφιβολία. Τί καλά! Τί καλά! άρχισε να φωνάζει και μονάχα ή ιδέα της μελλοντικής ευτυχίας του τών συγχρόνησε να μήν τρελλιάθι άπ' τη χαρά του... *

— Μά είστε έντελώς κομικός, κύριε! τού είπε ή νέα με σοβαρότητα, μόλις εκείνος έτελείωσε την άγνησή του. Μήπως με περσάτε για καμιά μωήτρια, που διαβάζει χρονιά από τούς γονείς της αίσθηματικά μυθιστορήματα; "Η μήπως εννοίσατε ότι μόλις προχτές ήρθα από την έπαρχία; Μάδετε ότι ξέρω καλά τόν κόσμο και αποστεφόμενα τή γλυκανάλατο ειδύλλια... "Αλλοστε πρέπει να καταλάβετε ότι δεν ονομάζομαι Μαρία. Αυτό τό όνομα μου τό δώσατε σεις για να διευκολύνετε τούς ύπολογισμούς σας... Τό πραγματικό μου όνομα είνε Μαρίκα, κύριε! "Επομένως δεν έχετε παρά να προσθέσετε ακόμα ένα γράμμα και λάβετε την άπάντησι: — «Δέν μ' αγαπάς, που είνε και ή μόνη άληθήν!... "Αντίο σας, κύριε!... *

— Χαίρε... Μαρί... κα!...

ΚΑΤΟΥΑ ΜΑΝΤΕΣ

Η ΜΟΝΑΞΙΑ

Τού όνειρου και της μοναξιάς μοναχουτέρα, και ή μοναξιά και τ' όνειρο φέραν κ' έμε έδώ πέρα. Καλή, γλυκιά και ή συντροφιά, μιά κοίτα! στή γωνιά μας αγαθοδαίμονας μās βλέπει ή διπλομοναξιά μας.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

φδο του "Ιδύλλιαν και έτρεξε άμέσως επάνου του με άνοιχτή άγκυλιά:

— "Α! πόσο χαίρομαι που σέ βρίσκω! άρχισε να λήη. Μήν πής σ'ε, σέ παρακαλώ! Θά σέ περιμένω εξάπαντος σπίτι μου. "Η γυναικα μου, ή "Ελενα "Ιδανόνα, είνε θαυμασία γυναικα! "Ελα λοιπόν να σέ γνωρίσω μαζί της! Τραγουδεί, παίζει πιάνο... *

Ο "Ιδύλλιν τών διέκοψε και τόν ρώτησε ήσυχά:

— Μιά στιγμή... Δεν μου λές, είνε ή ίδια ή "Ελενα "Ιδανόνα, που ήταν προτιέτερα γυναικα τού Τουγκούχοφ;
 — Ναι... μ' να ναι... Γιατί λοιπόν τό ρωτάς αυτό;
 — Άφού είνε έτσι, σέ ενθαρριστώ πολύ, άγατη μου. Μήν κάνεις άδικα τών κόπο να εξεκολούθησης. Σέρεις γιατί; Γιατί εγώ ήμουνά εκείνος που τή φρότισα τού Τουγκούχοφ!...

ΑΡ. AVERTSEGO

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

ΟΙ ΜΠΟΝΑΜΑΔΕΣ

Τά πρωτοχρονιάτικα δώρα στους άρχαίους "Ελληνες και Ρωμαίους. "Ο μποναμάς τών... άνδρωπεφάγων! "Ο Καρδινάλιος και ή μάγειρός του. "Ενα σχετικό έπίγραμμα τού Σουρή, κλπ. κλπ.

Η συνήθεια τών Πρωτοχρονιάτικων Μποναμάδων είνε άρχαιοτή. Την είχαν οι Ρωμαίοι και οι "Ελληνες.

Κατ' άρχάς οι Ρωμαίοι προσέφεραν την πρώτη τού έτους δώρα στους Ξυλένιους θεούς τους μέλι και γάλα. Άργότερα όμως έστησαν χρυσά και άργυρά αγάλματα στους ναούς τους και προσέφεραν δώρα χρυσά νομίσματα και μετάλλια.

Μέ τόν καιρό άρχισαν να προσφέρουν μποναμάδες και πούς τούς αυτοκράτορας, ως άποδείξει σεβασμού και πίστωσης... "Ο αυτοκράτορας Αύγουστος μάλιστα έμάζεψε άφθονο χρυσάφι και άσημ κάθε Πρωτοχρονιά.

"Ο διάδοχός του Τιβέριος είχε άλλη γνώμη. Έθεώρησε άναξιοπρεπές για έναν ήγεμόνα να δέχεται μποναμάδες από τό λαό του, και η ένα διάταγμά του καθήγορε τή συνήθεια.

Πέθανε ο Τιβέριος και ανέβηκε στο θρόνο της Ρώμης ο περιβόητος Καλλιγούλας. "Ο έκφυλος αυτός αυτοκράτωρ έαν και τρομερά φιλάργυρος, Ξανάφερε λοιπόν τή συνήθεια τών μποναμάδων και καθ' όλη την ήμερα της Πρωτοχρονιάς έστειλε στους διαδόχους τών άνακτόρων άνταπόδοις για να παραλαβάνη τά δώρα. Δεχότανε όχι μονάχα πολύτιμα άντικείμενα, αλλά και φρούτα και ποικίλα και λοιπά τρώγιμα, που τού έφεραν οι αντιπρόσωποι τών διαφόρων οιντεχνιών. *

"Ο Χριστιανισμός, μαζί με την κατάργησι τών άρχαίων θεών, κατέδρασε και τά έθιμα της "Ελληνορωμαϊκής λατρείας. Οι πατέρες της "Εκκλησίας άναθεματίσαν την συνήθεια τών μποναμάδων, αλλά δεν κατόρθωσαν να την ξεριζώσουν.

Στά Γαλλικά άνάκτορα, επί Λουδοβίκου 15ου, τά πρωτοχρονιάτικα δώρα έγίνοντο άφροσύη τρομεράς σπατάλης. "Ο βασιλεύς έδωριζε στις ευνοούμενές τών δώρα μεγίστης αξίας.

"Η Γαλλική "Επανάστασις τού 1793 προσπάθησε να καταργήση τούς μποναμάδες, αλλά δεν τό κατόρθωσε. *

Τό περίεργο είνε ότι και οι άρχαι της Νέας Καληδονίας έχουν τό έθιμο τών μποναμάδων. Οι άνδρες δορίζουν στις γυναίκες τούς δερμάτια θηρίων, κοράλλια κλπ. Σε μιά γνήη μάλιστα άνθρωπολογόν ή μητέρα την παραμονή της Πρωτοχρονιάς χαρίζει στον πρωτότοκο γυνό της ένα... κορίτσι, τό όποιον ο κανονισμός αυτός παντρεύεται για μιά μόνο νυχτιά. Την άλλη μέρα ή πεθερά και τό λοιπό συγγενολόγι σφάζουν τή νύχη και την κάνουν νηστή της σουβλάς!... "Επειτα κάθονται όλοι σταφυροπύδι και την ξεκοκαλίζουν!...

Από τούς Ρωμαίους παρέλαβαν τή συνήθεια τών δώρων οι Γερμανοί και τόσο την εκάλλιεργησαν, ώστε αναφέρονται δώρα μινωδών αξίας. Π. γ. κατά τό τέλος τού 18ου αιώνος ή γυναικα τού στρατάρχου τού Λουξεμβούργου έδωρασε στην έγγονή της ένα πρωτοχρονιάτικο δώρο αξίας 150 χιλιάδων Γαλλικών φράγκων! "Ηταν ένα θαμνάσιω περιδέραιο... *

"Ο "Αγιός Αδριαντίνος είχε αποκηρύξει τούς μποναμάδες ως σεπνοήματα τού Σατανά.

Διηγόνται ότι μιά παραμονή Πρωτοχρονιάς ή μάγειρός τού καρδινάλιου Ντυμπά έπήγε στον άρεντικό του και τού ζήτησε τόν μποναμά του. "Ο καρδινάλιος τού είπε:

— Σού χαίρω, φίλε μου, όσα μου έκλεψες όλο τό έτος!

"Υπάρχε κάποτε στάς "Αθήνας ένας γείτονας τού Σουρή, τρομερά φιλάργυρος, άν και νέος την ηλικία. "Ο ποιητής τού «Ρωμίου» δεν τόν έξωνε. Τέλος, μιά παραμονή Πρωτοχρονιάς, ή φιλάργυρος πέθανε και ο Σουρής τού έγραψε τό άόλοισθο έπίγραμμα:

"Εδώ κοιμάται ασφαλώς τό σόμα τού κύρ Γιάννη πολύ πριν έλθη ή ώρα.

"Εφρόντισε παραμονή τού Έτους να πεθάνη για να... μή δώσει δώρα!

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

